

tage den, og at Banen i Virkeligheden var klar. Han fastholder, at han ikke desto mindre greb til Bremsen i samme Øjeblik, som han saa den røde Lygte paa Masten, og han gjorde derom en Bemærkning til Fyrbøderen. Han vidste, at han skulde standse ved Stationsmærket, „men alligevel gav han, samtidig med at han satte Bremsen i Gang, Indkørselssignal. Han indrammer, at dette Signal korrekt ikke skulde have været givet, da han jo netop den Gang ikke skulde ind paa Stationen. Herom forklarer han paa nærmere Tilspørgsel, at naar han alligevel gav Signalet, har han nok i saa Henseende været paavirket af den Tro, at Banen i Virkeligheden var klar, og at den røde Lygte nok forsvandt, inden han naaede Masten, thi at der holdt et Tog ved Perronen, hverken vidste han eller tænkte han sig.“ Det synes da utvivlsomt, at uagtet Manden omsider fik Øje paa det Signal, som bød ham at holde uden for Stationen, saa have hans Handlinger været beherskede af den Opfattelse, at der intet Tog var foran ham, og at Banen i Virkeligheden var klar. Han har da uden stor Energi truffet de Foranstaltninger til at standse, som dette Signal paabød ham, stadig, som det synes, under Herredømme af det Indtryk, at det ikke gjorde stort til Sagen, om Toget først bragtes til at holde paa selve Stationen. Han siger, at Vakuumsbremsen svigtede eller kun virkede svagt, og han gav saa Kontradamp; men det faldt ham ikke en Gang ind at paakalde Haandbremserne. Han lod sit Tog bruse ind paa Stationen med den Fart, som er den almindelige, naar man kører ind paa en Station for at holde. Han anede ikke, hvad der ventede ham; han saa ikke en Gang Baglygterne paa det Tog, der holdt. Først i det sidste Nu gik det op for ham, hvad der var paa Færde, i det Nu, da Lyset fra hans egen Maskine faldt paa Toget foran ham. At dette er den virkelige Sammenhæng, synes mig at være utvivlsomt, og dermed ogsaa, hvem Ansaret for Ulykken i første Række paahviler. Manden indrømmer sely, at han var fuldstændig normal, at han ikke var overanstrengt eller træt, hverken i legemlig eller aandelig Henseende. Hans Syn er blevet undersøgt af Lægen og fundet normalt. Men den Uforsigtighed eller Skødesløshed, hvorom hans Adfærd ved denne Lejlighed bærer Vidne, falder i Traad med Skudsmaal, som allerede ved tidligere Lejlighed er blevet givet ham. Der foreligger paa Konduitelisterne fra 1893 en Bedømmelse over hans Forhold. Der tildeles ham her — altsaa længe før

der var Tale om denne Ulykke — blandt andet følgende Karakterer: Hans Kendskab til tjenstlige Bestemmelser: mangelfuldt; hans Interesse for Tjenesten: ringe; hans Flid og Paapasselighed: ikke fuldt paalidelig. Det meddeles, at han fra 1889 til 1897 ikke mindre end 13 Gange er bleven straffet med Bøder eller Irettesættelser for Tjenesteforseelser, og det hedder endelig: Maskininspektøren har oplyst, at han er ædruelig og tjenstivrig, men han viser Holdningsløshed over for tjenstlige Ordre, som han ikke altid er tilbøjelig til at følge ganske nøjagtig; i øvrigt har han vist almindelig Forstand og Omhu i Tjenesten, saa at han hverken kan henregnes til de bedste eller til de ringeste Lokomotivførere. — Det forekommer mig, at den Tanke, som ved den her forefaldne Ulykke først paavtvinger sig, er Indskærpelsen af en Ting, som det i øvrigt næppe er nødvendigt at minde om, nemlig, at den, der stiger ind i et Jærnbantog, giver sit Liv i Lokomotivføreren's Haand. Det er umuligt at afværge Ulykker, naar enten Fejl, Forsømmelser eller hvad der maaske endog kunde tænkes, forbryderisk Hensigt, bevirker, at Lokomotivføreren ikke gør sin Pligt. Men det er klart, at man dernæst nødvendig ledes til at spørge, om Banernes Sikringstjeneste i øvrigt i det hele er ordnet saaledes, at der bliver det mindst mulige Spillerum for Virkningen af Fejl og Forsømmelser. Selvfølgelig vil det, at denne enkelte Mand paaviselig har handlet forkert i dette enkelte Tilfælde, ikke kunne aflede Opmærksomheden fra det langt større og vigtigere Spørgsmaal, om der er Mangler ved Banernes Sikringstjeneste og ved Ledelsen af Driften i Almindelighed. Om dette Spørgsmaal skal jeg sige, at jeg maa betragte det som liggende ganske uden for Finansudvalgets Kompetence at udtale nogen Mening derom, hverken paa Grundlag af de os givne Meddelelser, eller paa Grundlag af Meddelelser, vi vilde være i Stand til at indhente. Kun en Kreds af særlig sagkyndige og indsigtsfulde Mænd vilde være i Stand til med Føje at kunne afgive noget Skøn derom. Som Lægmand vil jeg kun henlede Opmærksomheden paa nogle faa Punkter, som synes mig at fortjene nogen Overvejelse. Det ene er det, at der jævnlig kommer Paastande frem om, at Statsbanernes Bremsapparater ikke ere fyldestgørende. Hvorvidt Vakuumsbremsen i det foreliggende Tilfælde virkelig har nægtet at gøre sin Pligt, er det ganske umuligt nu at oplyse. Det blev alt sammen smadret